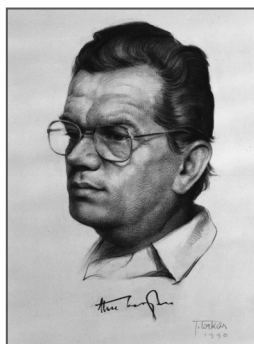

bežno spominjam. Toliko bolj pa se spominjam, da je tam spet »stanovala« glasba. Srečevala sem instrumente, po »ločenih tretjinah tudi trio«, in to me je vedno navdalo z nepopisnim otroškim ponosom, saj sem vedela, da so ti ljudje slavni. Ko pa se je ob enem od obiskov Tomaž Lorenz dotaknil moje violine (mimogrede moja »kariera« na štirih strunah je bila sila kratka), se mi je zdelo, da je v tistem trenutku postala za vesoljni svet neprecenljiva. Kot novinarka, v katero sem »zrasla«, sem vedno želela kaj več slišati in vedeti o Bernardi Jeklin, ki pa je zame in za domačine ostala najbolj oddaljeni del družine Lorenz. Čeprav so moji spomini na družino Lorenz skromni, so bogatejši spomini na Lorenčevo hišo, saj sovpadajo s spomini na zgodnje otroštvo in so zato preprosto lepi. Takšna, namreč pravljичno lepa, se mi je zdela hiša, pa vrt, lipa na vrtu, še križišče in ves promet z njim ... skratka, vse je bilo v otroških očeh neznansko privlačno. Takšni pa ostajajo v tančico pozabe zaviti in z otroško domišljijo obogateni tudi moji spomini na javorniško družino Lorenz.

Rina Klinar

Marjan Stare, igralec, režiser, novinar, pesnik, slikar

Marjan Stare se je rodil maja leta 1932 na Koroški Beli. Istega leta se je družina preselila v lastno hišo na Slovenskem Javorniku, kjer je odrasčal na Borovljah. Tu sta bila doma njegova prijatelja, pozneje znana slikar Jaka Torkar in pisatelj Zdravko Slamnik, bolj znan kot Pavle Zidar. Planinškov Marjanček, kot so ga poznali, je skupaj z dve leti starejšim bratom Brankom pel tudi v javorniškem otroškem pevskem zboru Gorenjski slavček, ki ga je vodil stari oče znanih članov tria Lorenz Primoža, Tomaža in Matije.

Po jeseniški gimnaziji je bila Marjanova skrita želja študij igrilstva, a se mu ni uresničila, zato je odšel študirat slavistiko. A se je preizkusil kot igralec in režiser v gledališču na Jesenicah, kjer je pustil neizbrisne sledi. V 50 letih, kot so zapisali v zborniku Gledališča Toneta Čufarja Jesenice leta 1995, je nastopil 501 krat v 49 vlogah, devetkrat se je preizkusil kot režiser. Tri leta je učil na jeseniški gimnaziji, delal v knjižnici v železarni, leta 1960 je začel delati na TV Slovenija, kjer je bil tri

desetletja urednik za narodno-zabavno glasbo in med najbolj zaslužnimi za uveljavitev te glasbe na televiziji. Bil je urednik, scenarist, na Radiu Ljubljana tudi napovedovalec, humorist in igralec zabavnih vložkov. Pomemben del njegovega ustvarjanja je bilo pisanje besedil za skladbe. Pri tisoč napisanih besedilih je nehal šteti. Besedila pesmi je pisal tako za skladbe bratov Avsenik kot za druge. Leto dni pred smrtjo, bil je invalidsko upokojen in zaradi sladkorne bolezni so mu odrezali obe nogi, je kot prvi prejel nagrado dr. Feryja Souvana za življenjsko delo na področju besedil. Zadnje slovo je bilo oktobra leta 1996. Marjan Stare je bil tudi slikar, več njegovih slik ima brat Branko. Leta 1950 je naslikal tudi njegov portret, naslikal je Bled, Premanturo itd. Bil je tudi novinar, imel je rubriko v Nedeljskem dnevniku. Skoraj dve desetletji je bil napovedovalec Koroškega okteta in z njim je prepotoval velik del sveta. Kot napovedovalec je začel pri Avsenikih in to ga je tudi spodbudilo k pisanju besedil. Zanje je prejel 16 nagrad. Naj omenim le nekaj naslovov najbolj znanih skladb: Stol je najvišji vrh v Karavankah, Spet smo doma, Krka sanjava, Ohcet na Bledu, Med dobrimi ljudmi, Prijatelji, Ostanimo prijatelji, Prelepi gorenjski svet, Ej, prijatelj, Ljubezen naj živi, Slovenija, od kod lepote tvoje, Muoja Pepka. Pisal je tudi za Beneške fante, za ansambel Lojzeta Slaka, Borisa Franka, Zadovoljne Kranjce, Slovenske muzikante, Miha Dovžana, za Alpski kvintet. Njegova besedila so prepevali tudi: Ivanka Kraševac, Lado Leskovar, Majda Sepe in Alfi Nipič. Marjan je pisal tudi poezijo in več kot 500 pesmi še čaka na objavo. Izmed neobjavljenih iz cikla »Jesen zima« iz leta 1955: Zimsko jutro, Breze, Polnoč, Šel bi, Iskal sem pot.

Francka Kejžar

Slikarju Jaku Torkarju ob 10. obletnici smrti

Deset let je že minilo, odkar za zmeraj si odšel. Sredi velikih snovanj in priprav si bil odpoklican. »A smrt ni tisto, kar nas loči in življenje ni, kar druží nas. So vezi močnejše, brez pomena zanje je razdalja, kraj in čas.« (Mila Kačič) Ob prazniku si mi tri rdeče vrtnice poslal, da bi mi polepšal dan. Kdo, le kdo bi mogel slutiti to, da si jih poslal v slovo. Niso še glavice povesele, a smo se že poslovili od te. Tu, izpod Stola, dragi Jaka, kjer domuje tvoje in moje srce, sprejmi prve pomladanske rožice, ki si jih tako rad v tihožitja zbiral in jih v trajno vrednoto spreminjal. Brez tebe prazen